

Apátlan korban

„Fogadj fiadnak, Istenem,
hogy ne legyek kegyetlen árva.”
(József Attila)

A. Mitscherlich nevezte így szociológiai elemzésében korunk társadalmát. Valóban, mintha elanyátlanodott, elapátlanodott volna a mai ember. A gyermekek jórészenek életéből hiányzik az apa, vagy éppen több apjuk is van, az édesanyának egymást követő kapcsolatai révén, s ez végképp összekuszálja érzelmi világukat. A szülőkkel szemben pedig ott áll a lázadó kamaszok nemzedéke, telve daccal, ellenállással, fájdalommal: szakítanak minden hagyománnyal, elutasítják mindazt, amit az előttük járó nemzedékek átadnának számukra.

Az apátlanság azonban nemcsak az emberi viszonylatokban jelentkezik, hanem az ember és Isten kapcsolatában is.

A felvilágosodás óta az autonómiára törekvő ember egyre határozottabban utasította el Isten tekintélyét is, mígnem egyfelől Nietzsche, másfelől Freud meg nem fogalmazta az istengyilkosság-
apagyilkosság diadalitias, mégis elrettentő kiáltványát.

Századunk nemcsak a földi tekintélyeket utasította el, hanem az égit is. Mára a lázadás eufóriája elmúlt. Az embereket eltömegesítő ideológiák, a haláltáborok és népiirtások bizonyították: az ember elveszti tájékozódását, ha önmagának próbál mércéje lenni. Ráadásul mintha a keresztények áhitatában is elhalványodott volna Isten atyasága. Ha Istenre gondolunk, Jézus Krisztust látjuk magunk előtt. Hitünk középpontjában áll, a világ üdvözítője. Róla szólnak az evangéliumok: tevékenységéről, tanításáról, szenvedéséről, haláláról és feltámadásáról.

Arra azonban talán nem eléggé figyelünk, hogy Jézus legfontosabb és legbensőbb örömhíre, hogy Jahve, a Mindenható, hatalmas és végtelen Isten: szerető és irgalmas atyánk, aki Fiában mindnyájunkat gyermekévé fogadott. Szeretetből teremtett bennünket, azért, hogy szeretetének részesei legyünk. Jézus valójában mindig az Atyáról beszélt, hozzá akarta elvezetni az embereket. Mindnyájan a menynevei Atya gyermekei vagyunk — tanította. S a gyermek itt nem a kiskorúságot, az éretlenséget testesíti meg, hanem a bensőséges, biztontságos, meghitt odatartozást Istenhez, aki szeretettel törődik övéivel, akkor is, ha azok megfelelnek erről.

Akik Jézus magánéletét megfigyelték, észrevehették, hogy minden gondolata, egész benső világa az Atya körül forog. Az Ő szeretetéből élt, az Ő küldetésében járt, az Ő akaratát akarta mindenben teljesíteni. Az egyház a mennyei Atyát állítja eléink a Nagy Jubileumot közvetlenül megelőző esztendőben. Jézus Krisztus Atyját, aki a mi Atyánk is.